

Vergaderjaar 1991–1992 Nr. 322a

22 402

Wijziging van de regeling van de heffingsrente en de invorderingsrente bij belastingen

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR FINANCIËN¹

Vastgesteld 8 september 1992

De leden van de commissie meenden dat in het wetsvoorstel zoals dat thans luidt, na een amendement van de Tweede-Kamerleden Vreugdenhil en Vermeend (22 402, nr.12), een moeilijk te rechtvaardigen rechtsongelijkheid tussen belastingplichtigen wordt voorgesteld. Immers, in het voorstel wordt een tweedeling aangebracht tussen belastingplichtigen voor wie wèl en belastingplichtigen voor wie nièt een drempeltijdvak geldt.

Gaarne vernamen de leden van de commissie welk nader oordeel de regering ten aanzien van deze tweedeling heeft.

Immers, zo meenden zij, er zullen op grond van het wetsvoorstel zoals het thans luidt, belastingplichtigen zijn die wèl de gehele, hen toekomende rentevergoeding krijgen en belastingplichtigen die slechts een deel van de hen toekomende invorderingsrente ontvangen.

Hoe, zo vroegen zij, verhoudt zich deze laatstgenoemde beperking van de te betalen invorderingsrente tot de door de regering gedane constatering dat het in de rede ligt om als belastingplichtigen eerst nadat redelijke zekerheid is verkregen omtrent de juistheid van de voorlopige aanslag, vermindering daarvan te verzoeken?

Voorts vroegen de leden van de commissie of de uitleg van de eerste indiener van het amendement (ongecorrigeerd stenogram 88:5354) wel juist was en strookt met de tekst zoals die nu in het voorstel staat.

De leden van de **CDA**-fractie hadden met belangstelling kennis genomen van bovenvermeld wetsvoorstel. Het was hen daarbij opgevallen dat de regering op grond van een onderzoek onder een zeer beperkt aantal belastingplichtigen tot de conclusie was gekomen van een, naar het oordeel van de regering, redelijk vermoeden van een onbedoeld gebruik van de bestaande regeling van de invorderingsrente.

Door «calculerend gedrag» van de belastingplichtigen ten aanzien van het tijdstip waarop een verzoek tot vermindering van de voorlopige aanslag wordt gedaan, zou door de Staat meer rente moeten worden vergoed dan onder omstandigheden normaal te achten is.

Genoemde leden wezen er op dat niet de schattingen van belastingplichtigen, maar de historische gegevens, gecorrigeerd voor bepaalde

¹ Samenstelling:

Boorsma (CDA), voorzitter, Van Dijk (CDA), Stevens (CDA), Van den Berg (PvdA), Schinck (PvdA), Schuyer (D66), Vis (D66), Van Graafeiland (VVD), Hilarides (VVD), De Boer (Groen Links), Barendregt (SGP), Schuurman (RPF) en Veling (GPV).

objectieve ontwikkelingen, bij de voorlopige aanslag in het AVAR-systeem het uitgangspunt vormen.

Belastingplichtigen, zo merkt de regering op in de nota naar aanleiding van het eindverslag (Tweede Kamer) zullen niet om een verlaging van de voorlopige aanslag vragen als zij geen redelijke zekerheid hebben dat het in aanmerking genomen bedrag aan winst of inkomen te hoog is.

In het algemeen, zo meenden de genoemde leden, zal die redelijke zekerheid eerst enkele maanden na de periode waarop de voorlopige aanslag betrekking heeft, aanwezig geacht kunnen worden. Daarom, zo vroegen deze leden, heeft dit niet tot de opvatting bij de regering geleid dat, voorzover er sprake zou dienen te zijn van een drempeltijdperk, dit tijdperk pas aanvangt nadat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat voldoende inzicht kan bestaan ten aanzien van een eventueel te hoog vastgestelde voorlopige aanslag.

In het voorstel zoals het thans voorligt, wordt er naar het oordeel van de eerdergenoemde leden, te gemakkelijk vanuit gegaan dat reeds tijdens de periode waarop de voorlopige aanslag betrekking heeft, voldoende inzicht kan bestaan omtrent de juistheid van de voorlopige aanslag.

Kortom, zo vroegen deze leden, dient het risico van een onjuiste vaststelling van de voorlopige aanslag niet bij de Staat te liggen, gelet op de totstandkoming van die voorlopige aanslag.

Deze leden vroegen ten aanzien van artikel III, derde lid, of zij terecht constateerden dat hoewel er daar geen sprake is van een drempeltijdvak, er wel sprake is van een op grond van het voorliggende wetsvoorstel lagere rente dan waarop gerekend mag worden op grond van vigerende wetgeving.

Indien deze constatering juist is, betekent dit dat er in het voorstel op dit onderdeel sprake is van terugwerkende kracht c.q. het ontbreken van eerbiedigende werking.

Genoemde leden waren van oordeel dat gelet op het feit dat het recht op rentevergoeding is gerelateerd aan de te hoge vaststelling van de voorlopige aanslag, dit tot het oordeel behoort te leiden dat het percentage van de invorderingsrente dient te worden gehandhaafd op de ten tijde van de voorlopige aanslag geldende wetgeving.

De leden van de fractie van de **PvdA** konden instemmen met het voorstel om op deze wijze oneigenlijk gebruik van de regeling voor invorderingsrente in te dammen. Zij voegden daar wel aan toe dat hun waardering voor het voorstel niet groter is geworden na de amendering door de Tweede Kamer.

Zo vroegen zij of men bij afweging van het belang van eenvoudige regelgeving tegenover dat van een doelmatige regeling wel tot de invoering van een plafond in de rentevergoeding had moeten komen. Alleen al het feit dat het percentage nu niet meer een historisch gegeven is dat drie maanden geldt, maar dat het percentage nu berekend moet worden en de uitkomst iedere dag anders kan zijn, achtten zij een nadeel.

Voor het amendement dat de nadelige gevolgen voor de burger tracht te beperken door tot de inwerkingtreding nog de mogelijkheid bieden te voorkomen dat over een periode geen rente wordt verrekend door vermindering van de aanslag te vragen, hadden zij meer waardering, al vonden zij dat er van terugwerkende kracht geen sprake is en voor eerbiedigende werking geen sterke argumenten zijn aan te voeren nu het hier inperking van oneigenlijk gebruik betreft. Deelt de staatssecretaris deze mening?

De voorzitter van de commissie,
Boorsma

De tijdelijk griffier van de commissie,
Hommes